

et

”Gæt hvem?”

Min veninde Haven trykker sine varme, fugtige håndflader mod mine kinder, og kanten af hendes nassede dødningering sætter sit tydelige aftryk på min hud. Selv om mine øjne er lukkede og dækket af hendes fingre, så ved jeg, at hendes sortfarvede hår er delt i midten, at hun har en højhalset sweater på under det sorte vinylkorset (så hun ikke overtræder skolens tøjreglement), at det spritnye, sorte satinskjørt, som fejer hen over gulvet, allerede har fået et hul nær kanten, hvor hun kom til at træde i det med sine Dr. Martens-støvler, og at hendes øjne er gyldne, men kun fordi hun har gule kontaktlinser på.

Jeg ved også, at hendes far slet ikke er på ”forretningsrejse”, som han påstod, at hendes mors personlige træner er mere ”personlig” end ”træner”, og at hendes lillebror ikke tør fortælle, at han har ødelagt hendes Evanescence-cd.

Jeg ved det, og det er ikke, fordi jeg har luret eller udspioneret nogen, og ikke engang, fordi nogen har fortalt mig det. Jeg ved det, fordi jeg er clairvoyant.

”Skynd dig nu! Gæt! Inden det ringer!” siger hun med sin hæse stemme, der lyder, som om hun ryger en pakke

om dagen, selv om hun i virkeligheden kun har prøvet at ryge én gang.

Jeg prøver på at komme i tanker om den sidste person i verden, hun har lyst til at blive forvekslet med. ”Er det Hilary Duff?”

”Bvadr. Prøv igen!” Hun klemmer lidt hårdere uden at ane, at jeg ikke behøver at *se* for at *vide*.

”Er det fru Marilyn Manson?”

Hun ler og giver slip og slikker på sin tommelfinger for at fjerne den fedtede tatovering, hun lige har efterladt på min kind, men jeg løfter hånden og kommer hende i forkøbet. Ikke fordi jeg synes, hendes snyt er specielt ulækkert (jeg *ved* jo, at hun ikke er syg), men for at hun ikke skal røre mig igen. At blive rørt ved er alt for afslørende, alt for udmattende, så det gør jeg alt, hvad jeg kan, for at undgå.

Hun tager fat i hættten på min trøje og hiver den ned, får øje på mine ørepropper og spørger: ”Hvad hører du?”

Jeg hiver min iPod op af dens lille lomme. Jeg har syet en lomme i hver af mine hættetrøjer for at skjule de hvide ledninger for lærerne. Haven får iPod'en i hånden og propperne i ørerne – og hendes øjne bliver store og runde. ”Hvad i ...? Jeg mener, *kan* det blive højere? Og hvem *er* det?” Hun lader propperne dingle imellem os, så vi begge to kan høre Sid Vicious skrige op om *Anarchy in the UK*. Sandheden er, at jeg ikke aner, om han er for eller imod anarki i England. Jeg ved bare, at han larmer næsten nok til at overdøve mine overfølsomme sanser.

”Sex Pistols,” siger jeg, mens jeg slukker for iPod'en og lader den glide tilbage i den hemmelige lomme.

”Jeg gad nok vide, hvordan du overhovedet kunne høre mig,” siger Haven og smiler. I det samme ringer det ind.

Jeg trækker på skuldrene. Jeg behøver ikke at *lytte* for at

kunne *høre*. Men det siger jeg ikke noget om. Jeg siger bare, at vi ses til frokost, og sætter kurs mod klassen. Det løber mig koldt ned ad ryggen, da jeg fornemmer, at to ubehagelige fyre sniger sig ind på hende, træder på hendes nederdel og er lige ved at få hende til at snuble. Men da hun vender sig om og gør ondskabens tegn imod dem (okay, det er faktisk ikke ondskabens tegn, det er bare et, hun har fundet på) og stirrer vredt på dem med sine gule øjne, trækker de sig straks tilbage og lader hende i fred. Og da jeg smutter ind i klassen, drager jeg et lettelsens suk ved tanken om at den energi, som hendes berøring efterlod, snart vil holde op med at sitre i mig.

Jeg undgår den taske, Stacia Miller har stillet på gulvet, så jeg kan snuble over den, ignorerer det sædvanlige: ”TA-AAA-BER!” som hun diskret hvæser, da jeg passerer hende, og finder vej til min plads bagerst i klassen. Så glider jeg ned på min stol, hiver bog, kladdehæfte og kuglepen op af tasken, sætter ørepropperne på plads, trækker hættten op over hovedet, lander rygsækken på den tomme stol ved siden af og venter på, at mr. Robins skal dukke op.

Mr. Robins kommer altid for sent. Mest fordi han godt kan lide at tage et nip eller to af sin lille, blanke lommelærke på vej fra den ene time til den næste. Men det er kun, fordi hans kone altid råber ad ham, hans datter synes, han er en nar, og han i det hele taget hader sit liv. Alt det fandt jeg ud af den første dag i skolen, da jeg skulle give ham min tilmeldingsblanket, og min hånd kom til at strejfe hans. Lige siden har jeg været omhyggelig med bare at lægge det på bordet, når der er noget, jeg skal aflevere til ham.

Jeg lukker øjnene og venter, mens mine fingre finder frem til inderlommen og lader Sid Vicious afløse af noget mere blidt og stilfærdigt. Larmen er ikke længere nødvendig, nu

da jeg er i klassen. Det er sikkert det lave elevtal, der holder de psykiske energier nede på et nogenlunde tåleligt niveau.

Jeg har ikke altid været en freak. Engang var jeg en helt normal teenager. Af den slags, der gik til skoleballer, forelskede sig i popsangere og var så forfængelig med sit lange, lyse hår, at hun ikke kunne drømme om at samle det i en hestehale og gemme det under en stor hættetrøje. Jeg havde en mor, en far, en lillesøster, der hed Riley, og en dejlig gul labrador, der hed Buttercup. Jeg boede i et nydeligt hus i et pænt villakvarter i Eugene, Oregon. Jeg kom godt ud af det med andre, jeg var glad, og jeg var helt vild efter at komme i gang med andet år i high school, for jeg var lige blevet cheerleader på førsteholdet. Mit liv var fuldendt, og der var ikke en sky på himlen. Ja, jeg ved godt, at det lyder som en slidt kliché, men ironisk nok var det sandheden.

Men for mig er alt det, jeg lige har fortalt, ikke andet end en glemt historie. For siden ulykken har jeg ikke kunne huske noget klart. Ud over min egen død.

Jeg havde dét, ”man” kalder en ”nærdødsoplevelse”. Bortset fra at ”man” tager fuldstændig fejl. Tro mig, der var ikke noget som helst ”nær” ved det. Det ene øjeblik sad min lillesøster Riley og jeg på bagsædet af fars firehjulstrækker, med Buttercups hoved på skødet af Riley, mens hans hale bumpe rytmsk mod mit ben. Og i næste øjeblik var alle bilens airbags gået af, bilen var en totalskade, og jeg stod og iagttog det hele udefra.

Dér stod jeg og stirrede på vraget – de knuste ruder, de sammenkrøllede døre, den forreste kofanger, som omfavnede et fyrretræ i et dødsgræb – og undrede mig over, hvad der mon var gået galt. Jeg bad til, at mine forældre og Riley og

Buttercup alle var sluppet ud i tide. Så hørte jeg et velkendt bjæf, og da jeg vendte mig om, var de alle sammen på vej ned ad en sti, i hælene på en logrende Buttercup.

Først løb jeg efter dem, prøvede på at indhente dem. Men så var det, som om jeg alligevel ikke havde så travlt. Jeg havde bare lyst til at vandre gennem det duftende landskab af svajende træer og skælvende blomster, knibe øjnene sammen mod den blændende tåge, som glimtede og skinnede og fik alting til at flimre.

Bare lige et øjeblik, lovede jeg mig selv, så skulle jeg nok komme tilbage og finde dem igen. Men da jeg omsider vendte mig om efter dem, nåede jeg kun at få et sidste glimt af dem, på vej over en bro, mens de smilede og vinkede, lige før de alle sammen forsvandt.

Jeg gik i panik. Jeg ledte overalt. Løb den ene vej og løb den anden vej, men det var det samme alle vegne – lun, lys, flimrende, smuk, tåbelig, uendelig tåge. Og jeg faldt om på jorden, kulden prikkede i huden, hele min krop sitrede, og jeg græd, jeg skreg, jeg bandede, jeg bad og kom med alle mulige løfter, jeg vidste, jeg aldrig kunne holde.

Og så hørte jeg en stemme sige: ”Ever, er det dit navn? Luk øjnene op, og se på mig.”

Jeg tumlede tilbage til overfladen. Tilbage til dér, hvor alting var smerte og elendighed og en våd, brændende smerte på min pande. Og jeg stirrede på fyren, der stod bøjet over mig. Så ind i hans dybe, mørke øjne og hviskede: ”Jeg er Ever,” før jeg igen mistede bevidstheden.

to

Sekunder før mr. Robins træder ind i klassen, hiver jeg hættten ned, slukker min iPod, lader, som om jeg læser i min bog, og gider ikke engang kigge op, da han siger: ”Nu skal I høre, alle sammen. Det her er Damen Auguste. Han er lige flyttet hertil fra New Mexico. Okay, Damen, du kan sætte dig på den tomme plads bagerst i klassen ved siden af Ever. Du kan kigge med hos hende, indtil du får din egen bog.”

Damen er fortryllende smuk. Det behøver jeg ikke at se op for at vide. Jeg koncentrerer mig bare om min bog, mens han går ned til mig. Jeg ved allerede alt for meget om mine klassekammerater. Så nogle få øjeblikke i uvidenhed er for mig bare den rene lykke.

Men Stacia Miller, som sidder to rækker foran mig, er ikke i tvivl – hendes inderste tanker afslører tydeligt, at *Damen Auguste er gloende, rygende hot.*

Hendes bedste veninde, Honor, er fuldstændig enig.

Og det er Honors kæreste, Craig, også, men det er en helt anden historie.

”Hej.” Damen glider ind på stolen ved siden af mig, og min rygsæk ryger på gulvet med et bump.

Jeg nikker og undgår omhyggeligt at lade mit blik kom-

me længere end til de sorte motorcykelstøvler, der er af den slags, der lugter mere af alfahan end Hells Angels. Den slags, der bare er helt ved siden af i selskab med den flok kulørte klip-klappere, der lige nu dominerer klassens gulv.

Mr. Robins beder os alle sammen om at slå op på side 133, hvilket får Damen til at læne sig nærmere og spørge: ”Har du lyst til at dele med mig?”

Jeg tøver et øjeblik, lidt urolig ved hans nærhed, men skubber så bogen over mod ham, indtil den er lige ved at vippe ud over bordkanten. Og da han rykker sin stol nærmere for at mindske afstanden imellem os, glider jeg så langt væk, jeg kan komme, og gemmer mig under min hætte.

En undertrykt latter fortæller mig, at han morer sig. Da jeg stadig ikke har set direkte på ham, ved jeg ikke lige over hvad. Men selv om latteren lyder afslappet, er det, som om den dækker over noget andet.

Jeg glider endnu længere ned, hviler hagen på håndfladen, holder øje med uret. Fast besluttet på at ignorere alle de giftige blikke og ondsindede tanker, der svirrer omkring mig. I stil med: *Stakkels nye hotte, sexede, vidunderlige fyr, der er nødt til sidde sammen med den syge freak!* Tanker, der oser ud af Stacia, Honor, Craig og stort set alle andre i lokalet.

Bortset selvfølgelig fra mr. Robins, som er næsten lige så utålmodig som mig, efter at timen skal slutte.

I frokostpausen taler alle om Damen. *Har du set ham den nye – Damen? Han er så hot – så sexet – De siger, han er fra Mexico – Nej, han er fra Spanien – Ja, ja, i hvert fald fra udlandet. Helle for at invitere ham til vinterballet – Du kender ham jo ikke engang – Bare rolig, det skal jeg nok komme til –*

”Oh my God! Har du set ham den nye, Damen?” Haven sætter sig ved siden af mig og kigger ud gennem sit lange pandehår, hvis spidser næsten rører ved hendes mørkerøde læber.

”Åh nej, ikke også dig.” Jeg ryster på hovedet og tager en bid af mit æble.

”Dét ville du ikke sige, hvis du rent faktisk havde haft fornøjelsen af at se ham,” siger hun, mens hun pakker sin vanilje-muffin ud af dens lyserøde papæske og – i overensstemmelse med det sædvanlige frokostritual – slikker glasuren af toppen. Også selv om hendes påklædning passer bedre til en, der drikker blod, end en, der spiser små, søde kager.

”Er det Damen, I snakker om?” hvisker Miles, da han har fået sat sig på bænken og placeret albuerne på bordet. Hans brune øjne flakker frem og tilbage imellem os, og hans drengede ansigt lyser op i et stort smil. ”*Fortryllende!* Så I de støvler? De var bare *så Vogue!* Jeg tror bestemt, jeg vil invitere ham til at blive min nye kæreste.”

Haven sender ham et skulende blik. ”Den går ikke, du. Jeg har sagt helle for ham.”

”Det må du undskylde. Jeg troede kun, du gik efter goth’er.” Han laver trutmund og ruller med øjnene, mens han pakker sin sandwich ud.

Haven ler. ”Ikke når de ser sådan ud. Jeg siger dig, han er så hot, at man kan brænde sig på ham. Han *skal* bare ses.” Hun ryster på hovedet, irriteret over, at jeg ikke kan deltage i dyrkelsen. ”Han er simpelthen ... *brandfarlig!*”

”Har du ikke *set* ham?” Miles griber om sin sandwich og stirrer vantro på mig.

Jeg kigger ned i bordet og overvejer, om jeg skal lyve. Sådan som de gør et stort nummer ud af det, er det næsten min eneste udvej. Men jeg kan ikke. Ikke over for dem. Haven og

Miles er mine bedste venner. Mine eneste vener. Og jeg synes, jeg allerede har alt for mange hemmeligheder for dem. ”Jeg sad ved siden af ham til engelsk,” siger jeg omsider. ”Vi var tvunget til at dele bog. Men jeg fik ikke kigget rigtigt på ham.”

”*Var tvunget til?*” Haven skubber pandehåret til side for at se nærmere på det fjols, som kan finde på at komme med sådan en bemærkning. ”Åh, din stakkel. Tænk, at det skulle overgå dig.” Hun himler med øjnene og sukker dybt. ”Jeg siger dig, du aner ikke, hvor heldig du er. Og så værdsætter du det ikke engang.”

”Hvad var det for en bog?” spørger Miles, som om den oplysning kunne give ham en dybere indsigt.

”*Stormfulde højder*”. Jeg trækker på skuldrene, mens jeg placerer mit æbleskrog midt på servietten og folder hjørnerne op omkring det.

”Og hvad med hættten? Var den oppe eller nede?” spørger Haven.

Jeg tænker tilbage, husker, hvordan jeg hev den op, da han nærmede sig. ”Hm, den var vist oppe,” siger jeg. ”Jo, helt sikkert, den var oppe.”

”Nå, det var da altid noget,” mumler hun og brækker sin muffin midtover. ”Det sidste, jeg har brug for, er konkurrence fra den blonde skønhedsdronning.”

Jeg gør en grimasse og fortsætter med at kigge ned i bordet. Jeg bliver forlegen, når folk siger sådan noget. Det var åbenbart den slags, jeg elskede at høre før i tiden. Men sådan er det ikke mere.

”Hvad med Miles? Tror du ikke, han kan give dig konkurrence?” siger jeg i et forsøg på at flytte opmærksomheden fra mig selv til en, der forstår at sætte pris på den.

”Det har du ret i,” siger Miles, mens han fører en hånd

gennem sit kortklippede, brune hår og nådigt tildeler os et glimt af sin allerbedste side. ”Det skal man sandelig ikke udelukke.”

”Næh, man skal aldrig sige aldrig,” siger Haven og børster de hvide krummer af skødet. ”Men Damen spiller slet ikke på samme hold som dig, så din hjerteknusende fotomodelcharme tæller ikke en skid i den sammenhæng.”

”Hvorfor skulle han ikke være på samme hold som mig?” siger Miles irriteret og vrider hæften af sin vitaminvand. ”Det kan du da ikke vide noget om.”

”Min *gaydar* er der ikke noget i vejen med,” svarer Haven og banker sig på panden. ”Og Damen er *ikke* dukket op på skærmen.”

Ikke alene er Damen på mit engelskhold i første time og på mit billedkunsthold i sjette time (ikke fordi han sad i nærheden af mig, eller fordi jeg kiggede efter ham, men alle de hede tanker, der fløjtede omkring i lokalet, selv fra læreren, miss Machado, var ikke til at tage fejl af). Men for at det ikke skal være løgn, holder han også parkeret ved siden af mig. Og selv om det indtil nu er lykkedes mig kun at se hans støvler, så ved jeg godt, at nu går den ikke længere.

”Åh gud, der er han! Han kommer lige hen imod os!” hviner Miles i den syngende, hviskende falset, han gemmer til tilværelsens absolut mest spændende øjeblikke. ”Og se lige den øse! Skinnende, sort BMW med ekstra tonede ruder. Det er bare for *sødt!* Okay, jeg har en plan. Jeg åbner døren i min side, så jeg *kommer til* at ramme hans dør, og *så* har vi noget at snakke om.” Han vender sig mod mig for at få planen godkendt.

”Du skrammer *ikke* min bil. Eller hans bil. Eller nogen anden bil,” siger jeg og hiver nøglerne frem.

”Fint,” surmuler han. ”Bare knus min drøm, hvis det skal være på *den* måde. Men gør i det mindste dig selv en tjeneste og *tjek ham ud!* Og se mig så ind i øjnene og sig, at han ikke giver dig lyst til at flippe helt ud og dåne.”

Jeg himler med øjnene og klemmer mig ind mellem min bil og den folkevogn, der holder så håbløst, at man skulle tro, den var ude på at parre sig med min Mazda Miata. Og lige da jeg skal til at låse døren op, rykker Miles min hætte tilbage, snupper mine solbriller og løber om på den anden side af bilen, hvor han med alt andet end diskrete kast med hovedet og viften med tommelfingre opfordrer mig til at se på Damen, som står bag ham.

Så det gør jeg. Jeg mener, jeg kan jo ikke undgå det i al evighed. Jeg tager en dyb indånding og ser.

Og lige pludselig er jeg ude af stand til at tale, blinke eller bevæge mig.

Miles vinker ad mig, stirrer på mig og prøver på at signalere, at jeg skal holde op med at kvaje mig, nu, lige med det samme. Og jeg ved det godt selv. Jeg opfører mig som det fjols, alle i forvejen mener, jeg er, men jeg kan simpelthen ikke lade være.

Og det er ikke kun, fordi Damen unægtelig er blændende smuk, med det sorte, skinnende hår, som når ham næsten til skuldrene og smyger sig om hans høje, markerede kindben, men da han ser på mig, da han løfter sine mørke solbriller, og hans blik møder mit, kan jeg se, at hans mandelformede øjne er dybe, mørke og uforklarligt velkendte, og omkranset af øjenvipper så fyldige, at man næsten ikke kan tro, at de er ægte. Og hans læber! Hans læber er bløde og indbydende og tegner en perfekt amorfbue. Og den krop, som bærer det

hele, er høj, slank, spændstig og fuldstændig sortklædt.

”Ever? Hallo-o? Du kan godt vågne op nu, *okay?*” Miles vender sig mod Damen med en nervøs latter. ”Jeg håber, du kan tilgive hende, hun plejer at have hætte på.”

Det er ikke, fordi jeg ikke ved, jeg bliver nødt til at stoppe. Jeg bliver nødt til at stoppe lige nu. Men Damens øjne er rettet mod mine, og deres farve bliver dybere og dybere, mens et smil begynder at røre på sig.

Men det er ikke hans vidunderlige udseende, der i den grad har lammet mig. Faktisk har det intet med sagen at gøre. Det er den måde, hele området omkring hans krop, fra hans smukke ansigt og hele vejen ned til de sorte motorcykelstøvelers firkantede snuder bare er fuldstændig tomt.

Ingen farve. Ingen aura. Ikke noget pulserende lysshow.

Vi har alle sammen en aura. Hvert eneste levende væsen har dansende kulører, som stråler ud fra dets krop. Et energifelt i alle regnbuens farver, som man ikke engang selv kan se. Og det er ikke, fordi der er noget farligt ved det, eller skræmmende, eller ondt. Det er bare en del af det synlige (ja, i hvert fald for mig) magnetfelt.

Før ulykken vidste jeg ikke engang, at den slags fandtes. Og jeg var i hvert fald ikke i stand til at se det. Men fra det øjeblik jeg slog øjnene op på hospitalet, så jeg farver alle vegne.

”Hvordan har du det?” Den rødhårede sygeplejerske så bekymret ned på mig.

”Udmærket, tak, men hvorfor er du helt lyserød?” Jeg kneb øjnene sammen, temmelig forvirret over den pastelfarvede glød, der omgav hende.

”Hvorfor er jeg *hvad?*” Hun kæmpede for at skjule sin uro.

”Lyserød. Hele vejen omkring dig, især hovedet.”

”Nu skal du bare slappe af, min ven, så finder jeg en læge,” sagde hun, mens hun bakkede ud ad døren og begyndte at løbe ned ad gangen.

Først da jeg var blevet udsat for et mindre godstog af synsprøver, hjernescanninger og psykologiske evalueringer, gik det op for mig, at jeg nok ikke skulle dele mine kulørte iagttagelser med andre.

Og på det tidspunkt, hvor jeg var begyndt at høre tanker, få hele livshistorier serveret ved en hurtig berøring og modtage jævnlige besøg af min døde lillesøster, da havde jeg lært at holde det hele for mig selv.

Jeg må vel efterhånden have vænnet mig så meget til at leve på denne måde, at jeg helt har glemt, at det kan være anderledes. Men Damens kontur, omgivet af intet andet end hans dyre, coole bils skinnende, sorte lak, vækker minder om dage, som var gladere og mere normale.

”Det var Ever, du hed, ikke?” Damens ansigt lyser op i et varmt smil, som afslører endnu en af hans perfekte detaljer – blændende hvide tænder.

Der står jeg og prøver på at tvinge mine øjne væk fra hans, mens Miles rømmer sig demonstrativt. Og da jeg ved, hvor meget han hader at blive overset, peger jeg på ham og siger: ”Åh, undskyld. Miles, det er Damen, Damen, det er Miles.” Og ikke på noget tidspunkt er mit blik veget fra hans.

Damen kaster et blik på Miles og nikker kort, før han igen retter sin opmærksomhed mod mig. Jeg ved godt, det lyder skørt, men i det korte sekund, han ikke så på mig, følte jeg mig underligt kold og svag.

Og i samme øjeblik hans blik vender tilbage, bliver alting varmt og godt igen. ”Vil du gøre mig en tjeneste?” smiler han. ”Må jeg låne dit eksemplar af *Stormfulde højder?*”

Jeg skal jo helst indhente jer andre, og jeg får ikke tid til at købe en til mig selv før i morgen.”

Jeg stikker hånden i rygsækken og hiver den lasede bog op. Jeg holder den med to fingre, og en del af mig glæder sig til at hans fingre skal strejfe mine, længes efter at komme i kontakt med denne smukke fremmede, mens den anden del af mig, den stærkere, klogere, krymper sig ved tanken – gruer for det forfærdelige glimt af indsigt, som følger med hver eneste berøring.

Først da han har smidt bogen ind i sin bil, sat solbrillerne på plads igen og sagt: ”Tak, vi ses i morgen,” går det op for mig, at der ikke skete noget, bortset fra en svag kilden i fingerspidserne. Og før jeg kan nå at reagere, er han bakket ud af sin parkeringsbås og er på vej væk.

”Det må jeg nok lige sige,” siger Miles og ryster på hovedet, da han sætter sig ind ved siden af mig. ”Da jeg sagde det der med at flippe ud, når du så ham, så var det altså ikke meningen, at du skulle tage det *bogstaveligt*. Helt *ærligt*, Ever, hvad var det, der *skete*? For det var da godt nok noget af et intenst øjeblik, sådan a la: ”*Hej, jeg hedder Ever, og jeg har tænkt mig at følge dig som en lille hund resten af mit liv.*” Helt seriøst, jeg troede, vi ville få brug for en eller anden form for *genoplivning*. Og du skal da lige være glad for, at Haven ikke var til stede, for hun har allerede sagt helle for ham, og ...”

Hele vejen hjem fortsætter Miles sin pludren. Men jeg lader ham bare snakke, mens jeg koncentrerer mig om trafikken og åndsfraværende rører ved det solide røde ar, jeg har i panden. Det, jeg skjuler bag mit pandehår.

For hvordan skulle jeg kunne forklare ham, at det lige siden ulykken har været sådan, at de eneste mennesker, hvis tanker jeg ikke har kunnet høre, hvis livshistorie jeg ikke har kunnet fornemme, og hvis auraer jeg ikke har kunnet se, har været dem, der allerede var døde?

tre

Jeg lukker mig ind i huset, snupper en flaske vand fra køleskabet og går direkte op på mit værelse. Jeg behøver ikke at se mig omkring for at finde ud af, om Sabine stadig er på arbejde. Sabine er altid på arbejde, så jeg har som regel hele det kæmpestore hus for mig selv, men for det meste bliver jeg på mit værelse.

Det er synd for Sabine. Det er synd for hende, at det liv, hun har arbejdet så hårdt for at få, blev ændret totalt, den dag hun pludselig hang på mig.

Min mor var enebarn, og alle mine bedsteforældre var døde, før jeg var fyldt to, så Sabine havde ligesom ikke noget valg. Enten skulle jeg bo hos hende – hun var min fars tvillingsøster, og der var ikke andre søskende – eller også skulle jeg på børnehjem, indtil jeg fyldte atten. Og selv om hun ikke ved en brik om at opdrage børn, så var jeg ikke engang blevet udskrevet fra hospitalet, før hun havde solgt sin ejerlejlighed, var flyttet ind i kassen her og havde hyret Orange Countys dyreste indretningsarkitekt til at ”friske op” på mit værelse.

Jeg har alt det sædvanlige – en seng, en kommode og et skrivebord. Men jeg har også et mega fladskærms-tv, et